

Bylo proto vyhověti odvolání zástupce komory a rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 353 dis.

Je porušením zákazu § 10, odst. 1 adv. ř., přijal-li advokát v civilní při zastoupení jedné ze stran, ač mu druhá strana, když byl jejím obhájcem, svěřila okolnosti, které by jí mohly býti v této civilní při na škodu.

Ani povinnost, kterou mu vůči jeho nynější straně ukládá § 9, odst. 1 adv. ř., ho nezavazuje viny, poruší-li povinnost mlčenlivosti (§ 9, odst. 2 adv. ř.) co do těchto okolností.

Tato povinnost mlčenlivosti se vztahuje na vše, co mu klient sdělil jako svému advokátu a o čem se dověděl v době klientova zastupování ve svěřené věci.

(Rozh. ze dne 28. března 1938, Ds I 66/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl odvolání návladního komory z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný advokát zproštěn obvinění z kárných přečinů porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, a změnil napadený kárný nález tak, že se obviněný advokát uznává vinným kárnými přečiny porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, jichž se dopustil tím, že převzal zastoupení klienta proti odpůrci, jehož předtím spolu s oním zastupoval v souvislé věci trestní a dovolával se v civilní rozepři k důkazu informací, daných mu předtím v oné věci trestní od obou stran.

Z d ů v o d ů:

Podle zjištění napadeného nálezu obhajoval obviněný v trestní věci krajského soudu v M. Tk 421/33 proti J. a F. pro přečin podle § 24 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n. oba obžalované, kteří se tohoto přečinu podle vlastního doznání dopustili tím, že převezli bez povolení přes hranice republiky radiopřístroje. V listopadu 1933 pak podal J. na F. u okresního soudu v L. žalobu na vydání radiopřístroje v Německu zakoupeného. Obviněný převzal v tomto sporu zastoupení žalované strany, která tvrdila, že radiopřístroj koupila a že je jejím vlastnictvím. Jako důkaz tohoto tvrzení mezi jiným uvedl obviněný v přípravném spisu, podaném k soudu dne 4. ledna 1934, informaci sepsanou v jeho kanceláři dne 6. května 1933 a dne 8. dubna 1933 v uvedené trestní věci. Průvodním usnesením z 31. ledna 1934 byl tento důkaz připuštěn.

Kárná rada nespátřovala v tomto jednání kárný přečin a obviněného zprostila v podstatě z toho důvodu, že jednak nejde o podvojně zastupování, přičítací se ustanovení § 10 adv. ř., ježto v civilní při šlo o řešení

jiných otázek než v trestním řízení, jednak nedošlo k předložení oněch informací, a proto také ne k porušení určitého tajemství, které zakazuje předpis § 9, odst. 2 adv. ř., konečně že jednání obviněného není s to, aby mohlo v očích širšího obcenstva vzbuditi dojem, že obviněný jednal způsobem nedovoleným a neslušným, ježto šlo o informaci, kterou obě strany společně poskytly obviněnému a kterou obviněný soudu nepředložil, a že jednání obviněného vzbudilo onen dojem jen u stěžovatele J.

Odvolání zástupce komory, který se domáhá odsouzení obviněného pro kárný přečin porušení povinností povolání, spáchaný porušením zákazu podvojného zastupování a příkazu mlčenlivosti, a pro kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, spáchaný tímto porušením povinností povolání před soudem, nelze upříti oprávnění.

Ze zjištění napadeného nálezu je patrné, že strany v trestní věci udaly svému společnému obhájci i okolnosti, které měly význam též pro otázku, kdo byl vlastníkem onoho radiopřístroje, na jehož vydání pak žalovala jedna druhou, neboť obviněný sám se pak na tyto údaje v onom přípravném spisu odvolal a nabídl o nich důkaz informacemi sepsanými v trestní věci. V tom směru tedy trestní věc s civilní měla jistou spojitost, a to spojitost takovou, jak ji předpokládá zákaz podvojného zastupování, jehož účelem je zameziti, aby strany tím, že jsou nebo byly zastoupeny týmž advokátem, nemohly utrpěti škodu proto, že advokát zastupující buď současně nebo postupně obě strany, těžil z okolností, svěřených mu následkem toho zastupování tou kterou stranou, v neprospěch jedné z nich. Nesejde na tom, zdali jde o řešení týchž právních otázek, rozhodné je, že okolnosti, o nichž se advokát dověděl při zastupování, mají význam při pozdějším zastupování odpůrce jeho bývalého klienta.

Převzal-li tedy obviněný v souzeném případě v civilní při zastoupení strany proti straně, která mu jako svému obhájci svěřila okolnosti, které v civilní věci jí mohly býti ke škodě, provinil se proti zákazu v § 10, odst. 1 adv. ř. uvedenému.

Nelze také přisvědčiti disciplinární radě, míní-li, že tu není porušení příkazu mlčenlivosti podle § 9, odst. 2 adv. ř., ježto nedošlo prý k prozrazení určitého tajemství již proto, že informace v civilním sporu nebyly předloženy. Přehlíží, že předmětem ochrany zákazu v § 9, odst. 2 adv. ř. jsou nejen informace sepsané advokátem se stranami, nýbrž vše, co klient svému advokátovi sdělil v této jeho vlastnosti a co se za zastupování jeho ve věci mu svěřené dověděl.

Stačí tedy k porušení tohoto zákazu každá reprodukce těchto sdělení a okolností, tedy i sdělení podstatného obsahu informací, o něž jde. Nabídl-li tedy obviněný ve svém přípravném spise ze dne 4. ledna 1934, který byl čten při kárném líčení, ony informace jako důkaz o tom, že při informacích udělených mu v trestní věci nebylo mezi stranami vůbec sporno, že prvé radio bylo žalovaného (rozuměj F.) a jím koupeno a druhé radio bylo koupeno žalobcem, prozradil již tím okolnosti,

o kterých se dověděl za zastupování bývalého klienta ve věci tímto mu svěřené jako obhájci, jenž podle § 9, odst. 2 adv. ř. byl zavázán i po skončení zastoupení v tom směru k mlčenlivosti. Při tom nesejde na tom, že žalovaný pro svou osobu nebyl povinen k zachování mlčenlivosti. Obviněný též nemůže se exkullovati tím, že jako zástupce žalovaného byl ve smyslu § 9, odst. 1 adv. ř. k tomu přednesu v zájmu své strany povinen, když se do té kolise povinností dostal porušením zá- kazu podvojného zastupování ve smyslu ustanovení § 10, odst. 1 adv. ř., který právě chce takovým kolisím čeliti. Zcela nerozhodné je konečně, že se obviněný svého času za trestního řízení Tk 421/23 zmínil v obhajovacím spise jako tehdejší společný obhájce obou stran o tom, kdo z nich koupil první a kdo druhé radio. Přes to nesměl se pak v civilním sporu dovolávat oné dané mu informace, jež není, jak obhajoba při odvolacím kárném líčení mylně tvrdila, listinou oběma stranám společnou podle posledního odstavce § 304 c. ř. s.

Zjištěná porušení povinností povolání dostala se podle výsledku kárného šetření k vědomosti osobám, které nejsou příslušníky stavu advokátského a u kterých mohlo býti nebezpečí, že by mohly ze zá- vadného jednání jednoho člena advokátského stavu nepříznivě usuzo- vati o členech ostatních (obsah přípravného spisu byl opakován při veřejném rohu, věc se odehrála před soudem). Je též nasnadě, že pro- zrazení skutečností svěřených při vykonávání povolání a přijetí zastou- pení jedné strany při střetu zájmů dvou dříve společně zastoupených a nabízení důkazu zápisem o svěřených tehdy skutečnostech je způso- bilé, podlomiti důvěru vůči obviněnému jako členu stavu advokátského a snížit čest a vážnost stavovskou, dostane-li se k vědomosti osob na- hoře uvedených. Je úplně nerozhodné, zdali onen nepříznivý dojem byl jednáním obviněného vzbuzen toliko u stěžovatele F., když k naplnění skutkové podstaty kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu stačí pouhá možnost takového zlehčení, o které, jak nahoře doličeno, v pří- padě, o nějž jde, nemůže býti pochybností.

Že si obžalovaný byl nebo aspoň mohl býti vědom toho, že svým jednáním porušuje povinnosti svého povolání a že toto jednání je způ- sobilé, snížit čest a vážnost stavovskou, jde najevo již z vlastní jeho obhajoby při kárném líčení čtené, že později věc uvážil a nabízený dů- kaz neprovedl. Je tedy dána skutková povaha kárných přečinů za vinu mu kladených po stránce objektivní a subjektivní, a bylo proto odvo- lání zástupce komory vyhověti a napadený nález změnit tak, jak se stalo.

Čís. 354 dis.

~~Osoba, která byla v době svého obžalování členem advokátského stavu, nemůže být obžalována z porušení povinností svého povolání, pokud se jedná o jednání, které bylo provedeno v rámci jeho obhajoby při kárném líčení.~~
Protí usneseniu učiněnému podľa § 47, odst. 2 zák. čl. VIII:1871, pokiaľ nebolo pojaté do konečného rozhodnutia, nie je prípustná sťaž- nosť ani obvineného, ani disciplinárneho žalobcu.